

ποῖος ἔλαμπεν ώς ἀστρον, ἀφινεν αὐλάκια φωτεινά, καὶ πάλιν ἔχαντο.

— Μικρὸς βοσκέ, ἔλεγεν ἡ Ἰζούνα, πόσον εύτυχὴς θὰ ἥμουν, ἂν ἐζούσα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμο ποῦ εἴναι ὁραιότερος εἰς τὸ χρῶμα ἀπὸ τὸν οὐρανό. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐδῶ μέσα θὰ ἔχῃ ἀνθη μαργαριταρένια, βασιλοπούλαις ποῦ τρέχουν καθεάλα ἐπάνω εἰς τὰ ψάρια καὶ βοσκούς ποῦ τὸ τραχοῦδι τους δέν παύει ποτέ.

Καὶ ἡ Ἰζούνα μαργαριταρένη ἀπὸ τοῦ φεγγαριοῦ τὸ χρυσοκόκκινο φῶς ποῦ ἔβλεπε εἰς τὸ νερό, ἔσκυθε εἰς τὸν ποταμὸν περισσότερο, ωσάν νὰ τὴν ἔσυρε μιὰ ἀγνωστος δύναμις.

Τότε αἱ ὑπηρέτριαι ποῦ τὴν ἀκολουθοῦσαν διὰ νὰ τὴν βγάνουν ἀπὸ τὴν ἀφάρεσί της ἔκεινη, τὴν ἔπερναν καὶ ἐγύριζαν ὅπιστα, ἐνῷ ἡ φλογέρα τοῦ Τοίκη σιγά σιγὰ ἔπαιε ν' ἀκούεται.

Καθ' ἡμέραν ὅμως ἡ βασιλοπούλα ἐπαρακαλοῦσε τὸν θεὸν Βούδα, νὰ τὴν πάρη εἰς τὸ γαλάζιο νερὸ τοῦ ποταμοῦ μαζὺ μὲ τὰ χρυσὰ ψάρια καὶ τὸ βοσκό. ἔγραψε τὴν παράκλησί της αὐτὴν εἰς ἕνα φύλλο χαρτὶ ἀπὸ ρίζη, τὸ ἔσχιζε κομματάκια κομματάκια καὶ ἔπειτα τὰ ἔβαζε ἐπάνω εἰς τὸ ριπίδι της καὶ τὰ ἔτιναζε εἰς τὸν ἀέρα διὰ νὰ ὑπάγῃ ψηλὰ εἰς τὸν παράδεισο.

“Ἐνα βράδυ, ἡ Ἰζούνα ποῦ δέν ἡμποροῦσε νὰ κοιμηθῇ, ἐπειδὴ ὁ νοῦς της ἐγύριζε πάντα εἰς τὸν γαλάζιο ποταμό, ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ πατέρα της καὶ ἔτρεξε εἰς τὸ ποταμό.

‘Ο Τοίκη δέν ἦτο ἔκει. ‘Ολα ἵσκαν ἥσυχα γύρω τῆς καλύβης τοῦ βοσκοῦ.

Μέσα εἰς τὰ καλάμια ἔκοιμωνταν οἱ πελαργοί, καθισμένοι εἰς τὸ ἔνα μόνον ποδάρι, καὶ μὲ τὸ κεφάλι χωσμένον ἀπὸ κάτω εἰς τὰ πτερά των.

Μακρυά, ἐπάνω εἰς τὸ Φούζι-Γιάμα, οἱ ναοὶ τοῦ Βούδα ἔλαμπαν ἀπὸ τὰς ἀκτῆς τῆς σελήνης, ἡ ὄποια ἐφαινόταν ὅλη μέσα εἰς τὸν ποταμό.

‘Η Ἰζούνα ἐπλησίασεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ εἰς τὸν καθιέρεπτη τοῦ νεροῦ εἶδε τὸ ἀστρον, τὸ ὄποιον τὴν ἐδίδαξε νὰ λατρεύῃ καὶ νὰ σέβεται.

Καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ μάτια της δέν διέκριναν παρὰ σχῆματα χωρὶς μορφή, ἔπειτα ὅμως εἶδε καλὰ βουνά, ποταμούς καὶ πόλεις. ‘Εξαφνα ἡ σκηνὴ ἀλλάζει καὶ ἡ βασιλοπούλα βλέπει τότε εἰς τὴν λάμψι τῆς σελήνης ἓνα μεγάλο ναὸν ἀπὸ ἀσημί ὅπου εὑρισκόταν ἔνας μεγάλος Βούδας καὶ ἐκριθοῦσε εἰς τὰ χέρια του τὰ τριάνταδύο παιδιά του. Γύρω του ἔκαιε λιθάνι καὶ παρθένοι ἔπαιζαν διάφορα ὅργανα.

Καὶ εἰς τὴν σκάλα τοῦ ναοῦ ἡ Ἰζούνα εἶδε τὸν Τοίκη ποῦ ἔπαιζε τὴν φλογέρα του, ἐνῷ ἡ μητέρα του τῆς ἔδινε νὰ πιῇ ἀπὸ τὸ ποτήρι ποῦ πίνουνε οἱ ἀρραβωνιασμένοι.

‘Η βασιλοπούλα ἔσκυψε νὰ πιῇ καὶ ἐπεσε εἰς τὸν ποταμό. ‘Η σελήνη ἔσκοτισθη μίαν στιγμὴ καὶ ἔπειτα πάλι

πεσεν ἡ Ἰζούνα διὰ νὰ μάθῃ τὰ μυστήρια των.

‘Ἐνας πελαργὸς ἐπέταξε μὲ λυπημένη φωνή. Καὶ τίποτ’ ἔλλο.

* *

Τὴν ἔλλην ἡμέρα ὁ Τοίκη εἶδε μὲ μεγάλη του λύπη πᾶς δὲν ἦλθε ἡ βασιλοπούλα καὶ καθ' ἡμέρα τὴν ἐπερίμενε.

Τὸ βράδυ, ἀμαὶ ἡ σελήνη ἐφάνηκε πάλι, ὁ βοσκὸς ἐκαθόταν κοντὰ εἰς τὴν ὅχθη καὶ ἀρχίζε νὰ παίζῃ ἔνα λυπηρὸ σκοπό, ποῦ ἐφανέρωνε τὴν λύπη τοῦ Τοίκη καὶ τὴν ἀχαριστία τῆς Ἰζούνα.

Κ' ἐνῷ ἔπαιζε, ἡ λάμψι τῆς σελήνης ἐσκοτίσθη καὶ ἔνα σχῆμα ἀστριστὸν ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν ποταμόν, καθὼς οἱ ἀτμοὶ εἰς τὰς πεδιάδας τὰς νύκτας τοῦ φθινοπώρου.

Σὲ λίγο ὅμως τὸ ἀστριστὸν σχῆμα ἐφάνηκε πᾶς ἡτον ἡ βασιλοπούλα ἀσπροη, ἀσπρη μέσα εἰς τὸ σκότος. Τὸ πρόσωπό της ἐγελοῦσε. ‘Εκρατοῦσε εἰς τὸ ἔνα γέρι τὸν γαλάζιο λωτὸν ποῦ μόνον τὸ πνεῦμα ἀμαὶ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὸ σῶμα μπορεῖ νὰ εὔρῃ, καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἐσήκωσε τὸ ποτῆρι ὅπου πίνουν οἱ ἀρραβωνισμένοι.

Τὸ φόρεμά της καὶ τὸ νερὸ ἐφαινόταν τὸ ἔδιο καὶ δὲν ἤξευρες ἀν τὸ νερὸ ἡ τὸ φόρεμα ἡτον ἔπαιξε εἰς τὴν ὅχθη.

‘Ο Τοίκη ἔπαιζε πάντοτε καὶ ἡ Ἰζούνα τὸν ἀκολουθοῦσε εἰς τὸ τραχοῦδι.

Τὴν αὐγὴν ὁ Τοίκη ἔπαισε νὰ παίζῃ καὶ ἡ Ἰζούνα ἔξηφανισθη.

Τὸ βράδυ πάλι ἡ βασιλοπούλα ἦλθε καὶ αὐτὸν ἔγεινε γιὰ πολλαῖς νύκταις.

‘Ο Τοίκη ἐμετροῦσε τὰ χρόνια. — Τὴν νύκτα, ὅπου ἡ Ἰζούνα ἔφθασε εἰς τὰ δεκαπέντε χρόνια της — ἡλικία ποῦ ὑπανδρεύονται — ἡ βασιλοπούλα ἐφάνηκε ωροιοτέρα ἀπὸ ἄλλοτε, εἰς ἓνα σύννεφο λευκό, καθὼς φόρεμα νύμφης.

‘Ο βοσκὸς ἔπαιζε ἔνα σκοπὸ νυμφικὸ καὶ ὅταν ἐγλυκοχάραζε ἡ αὐγὴν εἰς τὴν κορυφὴ τοῦ Φούζι-Γιάμα καὶ ἔκρυψε τὴν σελήνην, τότε ἔπαισε μέσα εἰς τὸν ποταμό.

Τὸ φόρεμα τῆς βασιλοπούλας ἐκλείσθηκε πάλι ἀπάνω ἀπὸ τὸν Τοίκη, ὃ ὄποιος ἐκοιμήθηκε αἰώνια εἰς τὰ μυστηριώδη διάδατα τοῦ ποταμοῦ.

‘Απὸ τὴν ἡμέρα ἔκεινη κανεῖς δέν φυλάττει πλέον τὰ χρυσόφαρα, ἀλλὰ εἰς ἓνα ἀνθισμένο δενδράκι εἰς τὸ Φούζι-Γιάμα δύο ἔμμορφα πουλάκια τραχοῦδι τὸ τραχοῦδι τῆς βασιλοπούλας μόλις γλυκοχάραζει ἡ αὐγὴ.

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν].

ΑΙΣΩΠΟΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

‘Η Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων μετὰ πολλῆς τῆς χαρᾶς ἀγγέλλει εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς ἀναγνώστας, διὰ ἀρχεταιούσιον οὐπω τῆς δημοσιεύσεως μυθιστορημάτων ποιωρισμένου νὰ παραγάγῃ μεγίστην καὶ ζωηροτάτην ἐντύπωσιν παρὰ τὴν Ελληνικὴν κοινὴν, τῆς

ΝΕΚΡΑΣ ΖΩΣΗΣ

τοῦ γνωστοῦ αὐτοῦς συγγραφέως τῆς ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΥ Οὐελληνή Κολλίνε.

Μετὰ τὴν καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησε εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἡ Λευκοφόρος, περιττὸν εἶναι νὰ εἴπωμε τοι ποιησαράεως. Σημειούμενα μόνον, διὰ τὸν έργον πρὸ οὐλίγων μόλις ἐτῶν ἐκδόθεν ἀναγεννεῖται εἰς τὸν οὐλίγων μόλις ἐτῶν θεοφάρασθος. “Ινδών θεοφάρασθος” τῆς Καλούπτης τὴν ἐδοσίευσεν εἰς τὴν γλώσσαν τῶν Ινδῶν ἀποτελεσμάτων ἀμφιστροφάσθος. Τοῦτο διότι διάδεινον ἔχει τὰς σπανίας ἀρετὰς τοῦ συγγραφέως, διὰ τοῦ μετατρέπει τὴν Αἰγαίαν, Αὔστραλιαν καὶ Καναδάν διὰ τοῦ μετεφράσθη εἰς πάσας σχεδόν τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, διὰ τὸν ινδικὸν θεοφάρασθος τῆς Καλούπτης τὴν ἐδοσίευσεν εἰς τὴν γλώσσαν τῶν Ινδῶν ἐπιφυλλίδην καὶ διὰ τοῦ δεινὸς συνήθησην μεταξύ τῶν “Αγγλων Ιατρῶν, ὧν μόνον, ὡς πρὸς τὸ περιεργάτων πουσιόλογκεν φαινούνται, ἐφ' οὐδὲν διερίσται η ὅλη δηήγησις καὶ δι' ὅ διόθη οὐλήθεστας τίτλος

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

“Αν τέλος ἡ Λευκοφόρος ἔτερψε καὶ συνεκίνησεν ἡ Νεκρὰ Ζῶσα θὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὑψηλὸν διάζων πεπρωθέντων ἀφοιμέσεως, ἀνεφίκτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰοθημάτων. Παρὰ τοῦ ἀναγνώσταις ἡμῶν θὰ διεγερθῇ εἰς τὸν ὑπατὸν βαθύδη φρίκη, ὁ οἰκτος, ὁ ἔλεος, ὡς ἐν τοῖς Σαικοπηρείοι δράσαις. Παρὰ τὸ ισχυρὸν δύμα ταῦτα αἰοθημάτα, θάλωσαν καὶ ωραῖα διδάγματα ὑψίστης, ἀρίστης καθηκόντων ἐπιτέλεσεως. Τοῦτο δὲ τὸν Διεύθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀπειπούντος ἐπεδίωκε.

Τὸ ώραν τοῦτο έργον ἐφιλοτέχνησεν ἐν καλλίστη τοῦ Αἰγαίου ποιητού ποταφράστει εἰδίκως διὰ τὸν Εκλεκτὰ Μυθιστορημάτων, ὁ γνωστὸς ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ κ. Ν. Ι. Σπανδωνῆς.

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου, ἀπὸ τοῦ διποίον δημοσιεύσονται

ΝΕΑ ΟΛΩΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΛΑΜΒΑΝΟΥΣΙ

ΑΩΡΕΑΝ

ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ

κομψότατον καὶ ἐκλεκτὸν τομίδιον, περιέχον εύφωνα στάτας καὶ ἀληθεῖς Αθηναϊκὰς εἰκόνας τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου.

ΑΙΣΩΠΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ “Ἐκλεκτὰ Μυθιστορημάτων”, κατὰ πᾶσαν ἑπογήν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐπιστίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἑπογήν, Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. ‘Ἐπιστίας φύλλα τῶν ‘Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων’ τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ‘Ἐπιστίας φύλλα τῶν Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων’ τοῦ Δ' πρὸς λεπτὰ 20 ἔκαστον, τοῦ δὲ Δ' πρὸς λεπτὰ 10-